

ת"ד 6687/08/13 - מדינת ישראל נגד זהבה יצחקוב

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

29 ספטמבר 2014

ת"ד 6687-08-13 מדינת ישראל נ' יצחקוב
בפני כב' השופט רועי פרי

בעניין:

המאשימה: מדינת ישראל

באמצעות תביעות תעבורה תל אביב

נגד

הנאשמת: זהבה יצחקוב

באמצעות ב"כ עוה"ד צבי רוזנטל

הכרעת דין

1. הנאשמת עומדת לדין בגין עבירות של אי מתן זכות קדימה לרכב הבא ממול, נהיגה בחוסר זהירות וגרימת חבלה של ממש - עבירות על תקנות 64(א)(2), 21(ג) לתקנת התעבורה ביחד עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.
2. למקרא כתב האישום, עולה כי הנאשמת נהגה רכב פרטי ביום 28.3.13, בשעה 20:30 בערב, ברחוב מבצע סיני בבת ים, ממזרח למערב והתקרבה לצומת עם רחוב סטרומה.
באותה עת, רכב ליאור אבוטבול על קטנועו ברחוב מבצע סיני מול כיוון נסיעת הנאשמת, והתקרב לצומת האמור.
נטען בכתב האישום כי הנאשמת נהגה בחוסר זהירות, לא נתנה תשומת ליבה לדרך, החלה מבצעת פנייה שמאלה, מבלי ליתן זכות קדימה לקטנוע שהגיע ממולה, חסמה דרכו ושני כלי הרכב התנגשו.
כתוצאה מהתאונה נחבל הרוכב חבלה של ממש, בין היתר, קרע בטחול, פגיעה בכליה ובדופן הבטן התחתונה. נותח, בהרדמה מלאה, לתיקון קרע באבי העורקים בחזהו, חלק מהמעי נכרת. החלמה ושיקום ממושכים.

3. בישיבת ההקראה הודתה הנאשמת בנהיגתה במקום ובזמן, בכיווני הנסיעה שלה ושל הרוכב וכפרה באחריותה לתאונה. הנאשמת טענה מפי ב"כ, כי פנתה שמאלה, **השלימה את פנייתה** ורוכב האופנוע שהגיע במהירות מופרזת פגע בה בחלק הקדמי ימני של מכוניתה.

לא היתה מחלוקת באשר לחבלות שנגרמו לרוכב. הסנגור ויתר על העדת הרופאים.

משכך, נקבע התיק לשמיעת ראיות.

פרשת התביעה

4. ליאור אבוטבול, רוכב הקטנוע, העיד כי רכב על אופנועו מסוג דיוק 125 סמ"ק, ברמת יוסף בבת ים, **"נסעתי רגיל ופתאום ראיתי את המכונית של הגברת האדומה נכנסת לצומת, נסיתי לבלום ולברוח ולא הצלחתי. נכנסתי בה והחלקתי בתוך הטמבון בצד ימין"** -

ע' 7, ש' 22-24.

נהג במהירות של 40-50 קמ"ש.

טוען שהועבר לביה"ח עם קרע באאורטה, היה מורדם ומונשם חודש וחצי, בעקבות הדמם נגרם לו זיהום בבטן ונמצא נמק במעיים, הסירו לו חלק מהמעי. עבר אשפוזים וסבל.

בחקירתו הנגדית, ציין כי עבד במשלוחים במועד התאונה, מכיר את הכביש המדובר, טען כי הכביש מתעקל ימינה וממשיך ישר. הנאשמת הגיעה לצומת ופנתה שמאלה והוא נסע ממולה והמשיך ישר.

טען כי שדה הראיה הינו מלא. **"היא הפתיעה אותי וחשבתי שהיא תיתן לי לעבור, זכות הקדימה היא שלי. היא אמורה לתת כך למדו אותי בתיאוריה. באתי להמשיך ופתאום היא נכנסה ונכנסתי בה"** - ע' 9.

הסנגור הטיח ברוכב כי בהודעתו טען שאינו זוכר, והעד השיב כי לא זכר, שכן היה תחת השפעת מורפיום בביה"ח.

5. הבוחן המשטרתי, רס"ר יואב אטל, העיד כי מדובר בתיק הצמדה שהגיע לידי כחודש וחצי לאחר האירוע, ועל סמך הראיות בתיק ערך את חו"ד הבוחן **(ת/3)** והתרשים **(ת/4)**. הבוחן קבע כי הרכב שפנה שמאלה צריך היה לתת זכות קדימה לרכב שהגיע ממול. **"כלומר הרכב צריך לתת זכות קדימה לקטנוע"** - ע' 5, ש' 11-12.

יצא ביום 13.5.14 לשטח וערך את התרשים **(ת/4)** - כביש דו נתיבי, מצוין כלי רכב חונים בכיוון ממנו הגיע הרוכב. שדה הראייה מהצומת לכיוון נסיעת הרוכב 63 מטרים מדוד, כאשר שדה הראייה נחסם עקב עיקול. מצוין את תנועת כלי הרכב המעורבים.

עסקינן בצומת המצוי בתוך העיר. קיים עיקול 63 מטרים מאזור התאונה החוסם את שדה הראייה. הבוחן ערך חישוב וקבע כי לרכב היה זמן מספיק לראות את הרכב ולא להכנס לצומת והעיקול אינו מפריע לשדה הראייה - ע' 5, ש' 14-20.

לשאלת הסנגור, האם כלי הרכב החונים במקום מפריעים לשדה הראייה, השיב הבוחן כי שדה הראייה נערך כאשר כלי רכב חנו במקום. "**אלמלא הרכבים החונים, שדה הראייה היה יותר גדול**".

הפגיעה ברכב היתה בחזית קדמית של דופן ימין. הסנגור הציג בפני הבוחן תמונות מהצומת (נ/1) ואולם הבוחן לא יכול היה לאשר שזה המקום, שכן לא צולמו שמות הרחובות.

הבוחן מציין כי הצילום שהוצג לו הינו צילום מקרוב, ולא ניתן לקבוע שדה ראייה עפ"י צילום. כמו כן התאונה אירעה בלילה והצילום נערך ביום. "**אני מדדתי את שדה הראייה בשטח, כאשר האופנוע שעבר במקום הגיע ממול וממדתי את שדה הראייה עם גלגלת**" -

ע' 6 ש' 5-8.

נשאל מדוע לא יצא בוחן לשטח ביום התאונה, הבוחן השיב כי יתכן והאירוע לא התקבל בתחילה כתאונה קשה ורק לאחר מכן הסתבר שהרכב נפצע קשה.

אינו יודע באיזו מהירות רכב הרכב, עפ"י הודעתו רכב ב- 40 קמ"ש לערך, ההודעה מהרכב נגבתה בביה"ח.

6. מתנדב התנועה, מר רפאל זורזובסקי, הגיע למקום התאונה בשעה 20:41 ביום האירוע וערך דו"ח פעולה (ת/1). הנאשמת הזיזה את רכבה, סברה שהיא מפריעה לתנועה. לא הבחין בסימני בלימה. לדברי הנאשמת נסעה ברחוב מבצע סיני ממזרח למערב והגיעה לצומת סטרומה, אותה לשמאל, לדרום לסטרומה, "**לא ראיתי את האופנוע הרגשתי שהאופנוע נכנס ברכבי ...**". הרכב פונה ע"י מד"א. מקום התאונה צומת עירוני, מזג אויר נאה, שרב, ראות טובה, כביש אספלט תקין ויבש, שעת לילה תאורה פועלת. התנגשות חזית אל צד.

מתאר בנזקים, נזק בצד ימין קדמי של רכבה של הנאשמת - כנף ימין, חזית בצד ופגוש ימין בצד, שבר בפנס חזית ימין, מכה במכסה מנוע בצד מימין.

נזק בחזית הקטנוע - חזית מרוסקת, כידון מכופף לכיסא הנהג.

ברכבה של הנאשמת ישבו 3 ילדים.

בחקירתו הנגדית בבית המשפט, ציין העד כי קיבל קריאה להגיע למקום ממפקד הית"מ, לפי מיטב זכרונו של העד, הלה נהג מונית. נשאל אם הכיוון ממנו הגיע הרכב הוא בעיקול והשיב כי אינו זוכר. האופנוע שכב על גבי הכביש עת הגיע לזירה, לגבי הרכב ציין שהיה בהכרה. לא זכור לו אודות נהג מונית שצילם תמונות במקום.

7. הוגש בהסכמה התיעוד הרפואי אודות הרוכב (ת/5), ממנו עולה, בין היתר, כי אובחן קרע באבי העורקים בחזה וקרע בטחול שעבר תסחוף. התפתחה דלקת במעי והמעי הדק נכרת. מתואר מהלך האשפוז.

פרשת ההגנה

8. כאמור, הנאשמת אמרה למתנדב התנועה, בזירה ביום האירוע כי: **"לא ראיתי את האופנוע הרגשתי שהאופנוע נכנס ברכבי ..."** - ת/1.

בהודעה שנגבתה מהנאשמת ביום 2.4.13 (ת/2), מציינת כי נהגה רכבה בשעה 20:30 ביום האירוע, על מבצע סיני בבת ים, ממזרח למערב, ביקשה לפנות שמאלה לרחוב סטרומה, האטה ואותה שמאלה, ראתה שאין רכב ממולה והחלה מבצעת את הפנייה. אופנוע שהגיע ממול, **"אין לי מושג מאיפה הוא הגיע פשוט ראיתי אותו עלי על המכסה מנוע"** - ש' 4.

לא זוכרת אם הבחינה ברוכב עובר לפגיעה. טוענת כי נסעת פחות מ-20 קמ"ש. הרוכב נסע במהירות "ממש גבוהה". חלקו הקדמי של הקטנוע פגע בחלק הקדמי ימני של מכוניתה. מכסה המנוע התעקם, הפנס נשבר ופנס האיתות הקדמי. אין לה עדי ראיה לתאונה. מכירה את המקום, **"אני נוסעת שם הרבה"** - ש' 34.

9. הנאשמת העידה להגנתה. טענה כי נסעה ברחוב מבצע סיני וביקשה לפנות שמאלה להיכל התרבות אשר ברחוב סטרומה. נסעה במהירות איטית, אותה שמאלה, האטה ועצרה.

"אני חושבת שאפילו השלמתי את הפנייה ואז הרגשתי את רוכב האופנוע על הרכב. לדעתי בצד ימין של הדלת הקדמית" - ע' 10, ש' 3-4. היו עימה שלושת ילדיה. ראתה פרט לשוטר רכב נוסף, עם מישהו שצילם, אינה יודעת מהו תפקידו. היה ברכב של מונית, לא משטרה.

טוענת כי שדה הראייה היה "במצב כזה שהיה קצת עיקול וגם רכבים חונים". מעלה אפשרות שהרוכב היה ללא אורות.

התובעת הטיחה בנאשמת כי לא העלתה את האפשרות שהרוכב היה ללא אורות בחקירתה, והנאשמת השיבה כי היא משערת.

התובעת הטיחה בנאשמת כי בשום מקום לא ציינה כי עצרה, אלא לראשונה בחקירה הראשית.

הנאשמת עמדה על כך שהיא זוכרת שעצרה.

התובעת הטיחה בנאשמת שבשום מקום לא אמרה שהשלימה את הפנייה שמאלה, ובחקירה הראשית ציינה שהיא חושבת שהשלימה את הפנייה, והאחרונה השיבה: **"זה שלא אמרתי, זה לא אומר שזה לא נעשה, השלמתי את הפנייה"** - ע' 12, ש' 15-17.

הנאשמת מציינת כי השלימה את הפנייה לסטרומה, או-אז שאלה התובעת אם הרוכב נכנס בה בתוך רחוב סטרומה, והנאשמת לא ידעה לומר אם היה זה באמצע או בסוף הרחוב.

יחד עם זאת, אישרה שהזיזה את רכבה לאחר התאונה, כי חסמה וצפרו לה.

התובעת שאלה את הנאשמת כיצד ראתה שהרוכב הגיע במהירות גבוהה אם כלל לא ראתה אותו, והנאשמת השיבה: **"אני ראיתי שהוא עף, ובמהירות של 40 או 50 קמ"ש אי אפשר לעוף לכיוון השני"**.

"ש - עברת קורס בוחנות?"

ת - לא. אבל אני כבר 20 שנה בכביש" - ע' 13.

10. בעלה של הנאשמת, מר זלמן יצחקוב, מציין כי קיבל הודעה מבתו שהיו מעורבים בתאונה והגיע למקום בליל האירוע. טוען שהבחין בשוטר מתנדב במקום והיה עוד אדם מתנדב, שאינו יודע מה תפקידו. את **נ/ 1** צילם לפני חודש וחצי במקום, ללא נוכחות אשתו (כלומר כשנה וארבעה חודשים לאחר התאונה, ר.פ.).

צילם גם בליל התאונה, אולם התמונות נמצאות במחשב בביתו.

דין והכרעה

11. לאחר שבחנתי הראיות בתיק זה, שמיעתם של עדי התביעה וההגנה, קריאת דפי הפרוטוקול וסיכומי הצדדים בע"פ, הגעתי לכלל מסקנה כי התביעה השכילה להוכיח את המיוחס לנאשמת עלי כתב האישום, במידת הנטל המוטל על כתפיה.

12. מצאתי להעדיף את גרסת הרוכב, ליאור אבוטבול, על פני גרסת הנאשמת.

הרוכב הותיר בי רושם חיובי. עסקינן בבחור צעיר, אשר תיאר את אשר אירע בתאונה והפגיעות בגופו בשפתו הפשוטה. גרסתו לא נסתרה בחקירה הנגדית. הגם שההגנה טענה לסתירות בין גרסתו עלי דוכן למה שמסר בהודעתו, לא הוגשה לעיוני הודעת העד במשטרה.

בנסיבות אלה, בית המשפט אינו יכול לעמוד על הסתירות, גם אם אניח לטובת ההגנה, כי ישנם פרטים שהעד לא זכר, בעת גביית הודעתו, זאת בשל מצבו הרפואי בביה"ח.

גרסת העד, מקבלת תימוכין ומתחזקת בעדות הבוחן ומתנדב התנועה אשר הגיע בסמוך לקרות התאונה למקום.

הנזקים בכלי הרכב, תומכים בגרסת הרוכב ומצויים המה בסתירה לגרסת הנאשמת.

רוצה לומר - הנאשמת טוענת לראשונה בישיבת ההקראה, מפי ב"כ, כי השלימה את הפנייה שמאלה, כך ציינה בעדותה הראשית בפני, יחד עם זאת בדבריה למתנדב (ת/1) ובהודעתה, מספר ימים לאחר התאונה (ת/2) אין לכך זכר.

המתנדב מציין כי התאונה אירעה בצומת (ת/1), כך שגרסתה המאוחרת של הנאשמת כי התאונה אירעה ברחוב סטרומה - תמוהה.

אילו השלימה הנאשמת את פנייתה שמאלה, היינו מצפים למצוא נזקים ברכבה מאזור הדלתות הימניות ואחורה, אולם הנזקים שמצא המתנדב נראו בכנף צד ימין ובאזור החזית הימני (פנס, מכסה מנוע).

אמור מעתה, הנאשמת היתה בתחילת פנייתה, לאור ממצאי נזקים אלה, נתונים המחזקים את גרסת הרוכב.

13. התרשמתי מהנאשמת, שסיפרה שהינה אחות במקצועה, 20 שנה נוהגת, מודעת לאחריות, בשים לב ששלושת ילדיה היו ברכב באותה עת, יחד עם זאת, גרסתה מתפתחת לצד מספר סתירות.

לדוגמה: סוגיית הנזק - טוענת הנאשמת שהרוכב נכנס בדלת הקדמית, ולא כך הם פני הדברים עפ"י הנזקים שמצא המתנדב; סוגיית העצירה, שלא בא זכרה בדבריה למתנדב (ת/1) ובהודעתה (ת/2) ורק לראשונה בבימ"ש; סוגיית השלמת הפנייה שמאלה כאמור; סוגיית הרוכב שנסע ללא אורות, שכלל לא עלתה בתיק, וסנגורה כלל לא שאל את הרוכב בנקודה זו; העובדה שהבחינה ברוכב נוסע במהירות ומנגד מציינת כי: "**אין לי מושג מאיפה הוא הגיע פשוט ראיתי אותו עלי על המכסה מנוע**" - ת/2, ש' 4-5.

14. מהירות הרוכב, כפועל יוצא של הנזקים, כמו סוגיית שדה הראייה אינם ניתנים להוכחה בתמונות, כל שכן תמונות שצולמו שנה וארבעה חודשים, מעת התאונה, בשעת אור, בו בזמן שהתאונה ארעה בליל, כשבעלה של הנאשמת יצא לשטח ללא הנאשמת (נ/1).

בסוגיית שדה הראייה, מצאתי לקבל את עדות הבוחן המשטרתי, שהתחשב בחניית כלי רכב במקום, גם אם מדובר בתיק הצמדה ויציאה מאוחרת לשטח, וקביעתו כי 63 מטרים מהצומת לכיוון הרוכב קיים שדה ראייה, שרק לאחריו העיקול מפריע לשדה הראייה.

שדה ראייה זה מאפשר להבחין ברוכב ולהגיב בהתאם.

אילו רצתה ההגנה להוכיח סוגיה, כגון אופי הנזק כפונקציה למהירות הרוכב, היה עליה להעיד מומחה מטעמה, שכן סוגיות שכאלה, אינן בידיעתי השיפוטית - ע' 13, ש' 8-11.

15. הסנגור מציין בסיכומיו, כי אין במקום שילוט המורה על מתן זכות בתנאי דרך קשים

(ע' 15), עם כל הכבוד, הוראת סעיף 64(א)(2) לתקנות התעבורה, חדה וברורה: "**לא הוצב תמרוך המורה על מתן זכות קדימה בצומת או על עצירה לפני הצומת בכיוון הנסיעה של נוהג הרכב, יחולו הוראות אלה:**

(2) נוהג רכב המתקרב לצומת או הנמצא בצומת ועומד לפנות שמאלה או לפנות פניית פרסה לשמאל יתן זכות קדימה לרכב הבא ממולו והנמצא בצומת או קרוב לצומת...".

16. העבירות המיוחסות לנאשמת הינן מסוג אחריות קפידה, אין ספק שהנאשמת לא התכוונה ולא ביקשה לגרום לתאונה ולפגיעה ברוכב, ומשכך יש לבדוק אם עשתה ככל שניתן כדי למנוע את העבירה, וכאמור הטוען טענה כאמור - עליו הראיה - כמצוות סעיף 22(ב) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 **(בעניין סיווגן של עבירות הקבועות בתקנות התעבורה כעבירות מסוג אחריות קפידה, ראו: ר"ע 213/83 אסולין נ' מדינת ישראל; רע"פ 4010/04 עבד אל ראזק נ' מדינת ישראל; רע"פ 2924/04 מדינת ישראל נ' רפאל אוחנה).**

מן הכלל אל הפרט

17. עת מצאתי להעדיף את גרסת הרוכב, על פני גרסת הנאשמת, כשלגרסתו תימוכין כאמור, ובשים לב למיקום הנזק בכלי הרכב המעורבים - אני קובע כי הנאשמת לא נתנה זכות קדימה, לקטנוע שהגיע ממולה, בניגוד לתקנה 64(א)(2) לתקנות התעבורה, ביצעה פנייה שמאלה וחסמה נתיבו של הרוכב.

הרוכב התנגש ברכבה, באמצעות חזית הקטנוע באזור כנף - חזית צד ימין של רכבה.

שדה הראייה, שקבע הבוחן, אפשר לנאשמת לראות הגעתו של הרוכב ולאפשר לו המעבר בצומת, כזכות קדימה.

בעשותה כן, נהגה הנאשמת בחוסר זהירות, בשים לב לדרך ותנאיה וגרמה לרוכב לחבלות של ממש, כמתואר עלי כתב האישום.

יחד עם זאת, בכיוון נסיעת הרוכב קיים מעבר חצייה **(ראו ת/4, נ/1)** ומכאן חלה עליו חובת האטה עפ"י תקנה 52(6) לתקנות התעבורה, גם אם קיימת לו זכות קדימה במעבר בצומת, משכך מתקיים אשם מה גם לפתחו של הרוכב.

אשם, שאינו מנתק את אחריותה של הנאשמת לקרות התאונה, אולם בהחלט יש לקחתו בחשבון, בעת גזירת העונש.

אשר על כן, מצאתי להרשיע את הנאשמת בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום.

ניתנה היום, ה' תשרי תשע"ה, 29 ספטמבר 2014, במעמד הצדדים.